

Proč seslal Ježíš Ducha svatého?

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 2 2019

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Proč seslal Ježíš Ducha svatého?

Proč chválí Ježíš „duchovně chudé“,
duchovně nemajetné?

Co má moje štěstí života co do činění
s Duchem svatým?

V úvodu začněme nejprve jinou otázkou:

Jak došlo k tomu, že Ježíš vyučoval své učedníky o Duchu svatém?

Myslím si, že učedníky fascinovalo to, co Ježíš uměl dělat. Jakým vlivem uměl působit. Oni by to také rádi uměli. Spojili si to nějakým způsobem s Jeho modlitbami? Všimli si, že každý den se Ježíš modlil o nové naplnění Duchem svatým? V každém případě oni prosí: „Pane, nauč nás modlit se.“ L 11,1.

Na tuto prosbu podal Pán Ježíš velmi cenné poučení o modlitbě. Toto učení v L 11,1-13 má tři části:

- Otče náš. Verše 2-4
- Podobenství o prosícím příteli
a jako vyvrcholení ve verši 5-8
- stálou prosbu o Ducha svatého
verše 9-13

1. část: Otče náš

1. část je tedy „Otče náš.“ Skládá se pouze ze šesti proseb. Také další dvě části pojednávají pouze o prosbě. Co tím chtěl Ježíš učit? Chtěl nám vysvětlit, že Bůh může a chce rád pomoci všem našim potřebám? Chtěl nám poukázat na naši závislost na Bohu?

2. část: Nemám

Ve 2. části podobenství (verše 5-8) dostává jeden muž pozdě večer návštěvu a **nemá nic**, co by mu mohl předložit k jídlu. Ve své nouzi jde ihned ke svému sousedovi. Vysvětluje mu svůj nedostatek: „**Nemám**“ a prosí ho o chléb. Prosí tak dlouho, dokud chléb nedostane. Ted' má chleba pro sebe a pro svou návštěvu. Prostřednictvím své prosby má nyní pro sebe a je schopen dávat dále.

Ježíš nám zde ukazuje, že abychom měli chléb života pro sebe a mohli chléb života předávat dále, musíme v modlitbě přijít k Němu. Zde se jedná o náš vlastní duchovní život; jedná se o přímluvu a poslání, ale jedná se také o hodnotný a šťastný život.

Poté spojuje Ježíš toto podobenství (**Problém: Nemám**) ve 3. části modlitební výuky s prosbou o Ducha svatého, zatímco říká:

„I jáť pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte a budeť vám otevříno.“

Ano, a o co máme prosit? **Proto proste o Ducha svatého.**

Ještě jedno slovo k problému: **Nemám**. Duchovní statky, které nám Ježíš daruje, nepřecházejí do našeho vlastnictví, nýbrž jsou nám dány na krátkou dobu k dispozici, abychom obdrželi potřebnou sílu a schopnost k životu. U duchovního života je to tak jako u jídla. Máme něco k jídlu, sníme to a je to pryč. Ale pro naše tělo tím získáme potřebnou sílu. Je uloženo něco pro zdraví, eventuálně také pro budoucí nemoci.

Právě tak je potřebné každý den znovu přijímat duchovní statky od Pána Ježíše, abychom z nich získali sílu k našemu duchovnímu životu. Také tady je něco uloženo. Naše povaha se rozvíjí.

To znamená, že potřebujeme stálé spojení s Ježíšem, neboť On je ve spojení s Duchem svatým vlastníkem a dárce všech dobrých darů.

Nám je řečeno: „Nic není zdánlivě bezmocnější, ve skutečnosti však nepřemožitelnější, než duše, jež cítí svou nicotnost a pevně spoléhá na Boha.“ PK 174

Žalm 27,1 nám říká: „Hospodin světlo mé a spasení mé... Hospodin síla života mého...”

1K 1,30 nám říká, že Ježíš „jest nám učiněn moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.“

Jan 14,6: Ježíš říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“

Ježíš je zdrojem všech duchovních statků. On je jediným zdrojem, který existuje. Bez něj nemáme nic.

Proč chválí Ježíš duchovně chudé?

Proč začíná Ježíš své největší kázání, kázání na hoře, chválou duchovně chudých? První věta tohoto mocného kázání zní:

„Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,3)

Bible Nový život říká:

„Bůh žehná těm, kteří poznávají, že Jej potřebují, neboť jim je Boží království darováno.“

To znamená, že Ježíš chválí ty, kteří poznávají, že nevlastní žádné duchovní statky, ale uvědomují si: „Nemám.“ Co z toho plyne? Protože vědí, že nemají nic, prosí Ježíše, který čeká na to, aby nás denně bohatě obdaroval.

Když někoho o něco prosím, pak to vyjadřuje důvěru. Ukáže se také, že svoji situaci chápu, totiž, že nemám nic a že si vážím Boží nabídky.

Toto naznačuje také přijetí manny na poušti. Bůh ji každý den znovu daroval. Oni ji snědli a z ní přijali sílu a život. A – musela být každý den znovu posbírána, kromě soboty. A proto Ježíš učí v Otčenáši: „Náš denní chléb dej nám **dnes**.“

Co se máme z toho naučit? Ti, kteří poznávají svou duchovní chudobu, ti poznávají, že nemají nic a prosí Ježíše o potřebné dary. Tím, že Ježíše prosí, a proto přijímají, se stávají bohatí.

Naopak ti, kteří se považují za bohaté – ale vůbec nejsou bohatí, jsou Jím označeni jako chutí, slepí a nazí. (Zj 3,17). Protože se mylně považují za bohaté, neprosí, a proto budou chudí a ztracení, když se budou takto chovat.

Hanna Smith přináší k problému NEMÍT NIC jednu krásnou myšlenku: „Někdy si myslím, že celé tajemství křesťanského života ... spočívá ve vztahu, jaký má dítě. Člověk musí prostě jen věřit, že Bůh je tak dobrý Otec, jako ten nejlepší, ideální a pozemský otec, a že vztah křesťana k Němu je prostě totéž, jako vztah dítěte ke svému pozemskému otci. Děti nemusí nosit peníze pro svou obživu neustále ve svých vlastních kapsách. Když otec má dost, jsou uklidněny a je to tak mnohem lepší, než kdyby peníze mělo dítě, neboť pak by je mohlo ztratit (nebo špatně použít). Rovněž není nutné (a také není možné), aby křesťan svoji celou duchovní výbavu spravoval sám. Je mnohem lepší, že jeho bohatství je pro něj uchováno v Kristu, a že on, když něco potřebuje a Ježíše o něco prosí, přijímá přímo z jeho rukou. Kristus je nám „od Boha učiněn moudrostí, spravedlností, posvěcením i vykoupením.“ (1K 1,30)

3. část: Proste o Ducha svatého

Třetí část tohoto vyučování o modlitbě je jedinečné biblické místo a vrchol výuky. Ježíš nás v ev. Lukáše 11,9-13 důrazně vybízí, abychom prosili o svatého Ducha. Neznám žádné druhé biblické místo, ve kterém nám Ježíš něco s takovou láskyplnou naléhavostí klade na srdce. Když tento oddíl nyní čteme, budu tato rozhodující slova obzvlášť zdůrazňovat, abychom Ježíšovu naléhavou prosbu zřetelně poznali: „I jáť pravím vám: **Proste** a budeť vám dáno; **hledejte** a naleznete; **tluče** a budeť vám otevříno.“ Neboť každý, kdož **prosí**, bere; a kdož **hledá**, nalézá; a tomu, kdož **tluče**, bude otevříno. Kterého pak z vás otce **prosil** by syn za chléb, zdali kamene podá jemu? Aneb by **prosil** za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada? Aneb **prosil**-li by za vejce, zdali podá jemu štíra? Poněvadž tedy vy jsouce zlí, umíte dobré dary dávati dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho **prosí**?”

Nenapadlo tě, jakým mistrným Učitelem byl Ježíš? Shromazďuje slovesa a používá výstižná přirovnání.

Ježíš používá v tomto krátkém odstavci šestkrát sloveso „prosit,“ potom nahrazuje prosit a zesiluje ho dvakrát slovesem „hledat“ – aktivní činnost a ještě dvakrát dalším slovesem „klepat“ – rovněž aktivní jednání. Poslední sloveso „prosit“ je uvedeno v řeckém jazyce v průběhovém čase. To znamená, že se nejedná o to, prosit jen jednou, nýbrž stále setrvávat v prosbě. Neukazuje nám tím velmi jasně, že pro naplnění Duchem svatým máme něco podniknout? A neukazuje nám Ježíš velmi jasně, že když nebudeme prosit, nedostaneme nic? Ježíš činí tuto prosbu nejen zde velmi naléhavou, nýbrž On očekává – kvůli nám samotným – že to budeme dělat stále. On chce tímto intenzívním pozváním probudit naši touhu po Duchu svatém. Ale to je, takříkajíc, jen prostředek k dosažení cíle. On nás chce tímto způsobem denně zásobovat božskou mocí a uschopnit nás k životu v hojnosti, protože „On přišel, abychom měli život v hojnosti.“ Jan 10,10

Zdá se, že toto bylo první větší vyučování učedníků o Duchu svatém.

JEŽÍŠOVA SLOVA NA ROZLOUČENOU A DUCH SVATÝ

Další rozhodující učení následuje, když jim Ježíš oznámil, že je opustí. Sděluje jim, že místo Něj přijde Duch svatý. Přitom říká úžasnou věc: „Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.“ Ev. Jana 16,10

Proč je lepší, když Ježíš odejde a přijde Duch svatý? To znamená, že toto nové řešení nabízí výhodu, než kdyby byl přítomen osobně. Opravdu je to tak. Tímto způsobem není Ježíš omezen lidstvím, nýbrž může být u každého zcela okamžitě, kde se právě nachází. Ježíš chce a může být prostřednictvím Ducha svatého s tebou i se mnou, nezávisle na místě pobytu.

Jaká je hlavní úloha Ducha svatého?

Čtème z Ev. Jana 16,13-14: „Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedet vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. **Onť mne oslaví;** nebo z mého vezme a zvěstuje vám.“

Duch svatý jako Zástupce Ježíše má za úkol oslavit Ježíše. On sám se drží v pozadí. To je zcela jistě důvod, proč my tak málo víme o osobnosti Ducha svatého. Co nám Duch svatý říká a jak s námi jedná, to pochází od Ježíše. On chce za nás Ježíše oslavit a vyvýšit. Duch svatý nás chce přivést do těsného vztahu s Ježíšem. On chce, aby Ježíš se stal naším prvním a posledním ve všem. Chce proměnit naši povahu, abychom Ježíše ctili svým životem. On chce nás připravit pro Boží království. A On chce nám darovat jednu takovou velkou radost v našem životě s Ježíšem, abychom to jiným předávali dále a oni tím také rozvíjeli touhu po společenství s Ježíšem. Především tu, proč Ježíš seslal Ducha svatého.

JEŽÍŠŮV PŘÍKAZ: STÁT SE NAPLNĚNÝM DUCHEM SVATÝM

Byl jsem velmi překvapen, když jsem nedávno četl (v anglickém jazyce) v Myšlenkách z hory blahoslavenství: „**Náš Pán sám dal příkaz: „Nechte se naplnit Duchem svatým“ (Efezským 5,18)**

Luther přeložil: „Bud'te naplněni Duchem,“ překlad Nový život říká: „Nechte se naplnit Duchem.“

V německém textu už můžeme poznat, že výzva je ve formě příkazu. Dále vidíme, že výzva je v množném čísle, takže je adresována všem.

A vidíme, že naším úkolem je hledat plnost Ducha svatého. Ale řecký text je však ještě jasnější. Johannes Mager říká k epištole Efezským 5,18 toto:

„V dějinách apoštolů se setkáváme s naplněností Duchem jako darem, aby bylo možné ve zvláštních situacích mocně jednat. Pavel naopak formuluje naplněnost jako příkaz, který platí pro všechny následovníky Ježíšovy nezávisle na životních situacích. Tato krátká, ale důležitá výzva obsahuje čtyři podstatná stanoviska:

1. Sloveso „naplnit“ je napsáno v imperativu (rozkazovacím způsobu) Pavel zde nedává žádné doporučení nebo přátelskou radu. Nedává žádný návrh, který by mohl být přijat nebo zamítnut. On nařizuje jako zplnomocněný apoštol. Příkaz se vždy obrací na vůli člověka. Zda je nějaký křesťan naplněn Duchem nebo ne, závisí ve velké míře na něm samotném. Křesťanům je dána nabídka, aby usilovali o plnost Ducha. V tom spočívá naše odpovědnost jako lidí, abychom byli naplněni Duchem.
2. Sloveso je v množném čísle. Nabídka není zaměřena na jednotlivé osoby v církvi, které přijaly zvláštní úkoly. Naplněnost Duchem není výsadou několika privilegovaných osob. **Výzva platí pro všechny, kteří patří k církvi, a sice vždy a všude. Výjimky neexistují.** Pavel

se na to dívá jako na normální věc, že se všichni křesťané nechají naplnit Duchem

3. Sloveso je ve tvaru pasíva. To neznamená: „Naplňte se Duchem!“ ale: „Budte naplnění Duchem!“ Žádný člověk se nemůže sám naplnit Duchem. To je výlučně dílo Ducha svatého. V tom spočívá jeho svrchovanost. **Člověk má ale vytvořit podmínky, aby ho Duch mohl naplnit. Bez jeho aktivního chtění nebude Duch na něm konat.**
4. Imperativ (rozkazovací způsob) je v řeckém jazyce ve tvaru přítomného času. Tento imperativ prézens popisuje událost, která se neustále opakuje, narozdíl od imperativního aoristu, který se zaměřuje na určité jednání. Být naplněn Duchem není proto žádná jednorázová zkušenost, nýbrž opětovný a pokračující proces. **Křesťan není jako nádoba naplněná jednou provždy, ale musí se neustále nechat doplňovat.**

Tato věta může být tudíž podána následovně: „**Nechejte se neustále a stále znovu naplňovat Duchem!**“

Po tomto vysvětlení z řeckého textu Johannes Mager uzavírá: „**Naplnění Duchem svatým**, který nám byl dán při křtu, **se může ztratit, pokud není udržována darovaná plnost. Jestliže se ztratila, můžeme ji znovu přijmout.**“

NAPLNĚNÍ MUSÍ BÝT OPAKOVÁNO, aby Duch svatý mohl vyplnit všechny oblasti života a náš duchovní život nezeslábl a neuvadl.

Naplnění Duchem neznamená, že kvantitativně máme od něj stále víc a více, ale že Duch má stále víc a více z nás. Proto apoštol Pavel přikazuje všem věřícím, aby se neustále nechali naplňovat Duchem. To je pro něj normální stav křesťana. Jeden křest – ale mnoho „náplní.“

Potud cenná vysvětlení Johannese Magera.

Uvědomili jsme si, že ve křtu (znovuzrození z vody a z Ducha) přijatý duchovní život ztrácíme, nebo jsme již ztratili, když tato plnost není

zachována neustálými prosbami? Jsme potom tělesní křesťané, a proto jsme ztraceni, pokud by to tak zůstalo. Díky Bohu, že každodenní odevzdaností a každodenní prosbou ve víře o Ducha svatého můžeme tento život znovu přijmout. Kdo by chtěl pomoci, aby šel touto cestou, tomu mohu doporučit brožury „Kroky k duchovnímu oživení“ a jako 2. část „Zůstat v Ježíši.“

Ano, můžeme v souhrnu říci: Sám Pán dal příkaz: „Nechte se neustále a vždy znovu naplnit Duchem!“

Je to také nezbytné pro lidi, kteří mají duchovní povolání?

Co je v souvislosti s tím řečeno pro kazatele, platí samozřejmě pro každého z nás. Johannes Mager, který jako docent pro systematickou teologii vyškoloval a dále vzdělával kazatele a jako vedoucí kazatelského oddělení Euro-Africké divize byl vedoucím více jak tisíce kazatelů, řekl: „Pavel rozlišuje mezi duchovními a tělesnými křesťany, mezi těmi, kteří jsou naplněni Duchem a těmi, kteří Duchu svatému nedávají žádné místo ve svém životě: Duchem pokřtěni, ale ne Duchem naplněni. Pro nějakého kazatele to znamená: Mohu mít fundované teologické vzdělání, vyznat se v základních jazycích Bible, a mohu mistrně umět vykládat biblické texty, mohu rozumově přijmout a pochopit velké pravdy Bible, vyznat se v dogmatice různých staletí, mohu být kazatelsky na výši a kázat na aktuální témata a věcně, a navzdory všemu mému poznání a všem mým darům nemusím být naplněn Duchem svatým. Knihy, vzdělání, dobré technické vybavení, dokonce i charismata, pak tvoří náhradu za chybějící duchovní naplnění. Kázání, veřejná modlitba, organizování církevního života, vytváření evangelizačních programů, pastorační práce - toto vše se mohu naučit a také praktikovat bez Ducha svatého. Sestra E. G. White formulovala tuto nebezpečnou možnost takto: „Příčina, proč se Duch Boží tak málo projevuje, spočívá v tom, že se kazatelé často obejdou bez něho.“ (1T 383) Jestliže je pro nějakého kazatele tak důležité základní vzdělání a systematické další vzdělávání, je pro něj ještě důležitější, aby se stále nechal naplňovat Duchem svatým. Samozřejmě to taky platí pro každého.

PROBLÉM: BYLI JSME NAPLNĚNI, A PŘESTO MÁME PROSIT O DUCHA SVATÉHO?

Může se stát, že jeden nebo druhý má ještě problém se svým chápáním Bible. Chtěl bych se tím krátce zabývat, protože mi bylo pomoheno, a mým přáním je pomoci také jiným.

Jedná se o otázku:

„Proč mám každý den prosit o Ducha svatého, i když jsem ho přijal již při svém křtu, a Ježíš říká, že zůstává u mne?“

Je pravda, že na jedné straně nám byl dán Duch svatý, aby zůstal v nás. Na druhé straně biblická místa ukazují, že bychom o Něj měli neustále prosit. Jak se řeší tento zdánlivý rozpor?

Texty pro jednu stranu:

Skutky apoštolů 2,38:

„Pokání čiňte a pokřti se jeden každý z vás....a přijmete dar Ducha svatého.“

Ev. Jana 14,17: Slovo samého Pána Ježíše:

„Neboť u vás přebývá (Duch svatý), a ve vás bude.“

Texty pro druhou stranu:

Ježíš nás vyzývá ve své výuce modlitby:

L 11,9-13:

Podrobně jsme se na to podívali na začátku:“

„Proste a bude vám dáno...čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?“

V epištole Efezským 5,18 dává příkaz sám Pán Ježíš prostřednictvím apoštola Pavla:

„bud'te naplněni Duchem“

„nechte se naplnit Duchem“

Kromě toho pochází ještě z řeckého textu, že v obou případech se jedná o nepřetržitě prosby.

Řešení:

Jsou tyto texty v rozporu?

Jak se tento problém vyřeší? Byl jsem naplněn, a přesto mám nepřetržitě prosit o naplnění?

Sestra E. G. White říká: „Působení Ducha svatého je vždy v souladu s psaným Slovem. V duchovním světě je to stejné jako ve světě hmotném. Tělesný život je každým okamžikem udržován božskou mocí. Ale to se neděje přímým zázrakem, ale použitím požehnání, která jsou v našem dosahu. Stejným způsobem je duchovní život udržován použitím těch prostředků, které poskytuje Prozřetelnost.“

To znamená, že jsme obdrželi náš tělesný život při narození, aby tento v nás zůstal po celý náš život.

Abychom získali tento tělesný život, využíváme prostředky, které nám dal Bůh, např. jídlo, vodu. Takže jde o jídlo, pití, vodu, pohyb, atd. Z toho, co jíme, dostáváme sílu a zdraví. Brzy poté nebo na druhý den ráno máme přání nebo také potřebu opět jíst. Potřebujeme znovu jídlo.

Právě tak je to s duchovním životem. Ducha svatého jsme přijali při křtu z vody a z Ducha (znovuzrození), aby tento duchovní život v nás zůstal po celý život. Abychom tento duchovní život udrželi, je nutné, abychom přijímali duchovní prostředky, které nám poskytl Bůh: Ducha svatého, modlitbu, Boží slovo, naše svědectví, atd. A když jsme toto dnes udělali, pak je to naše přání, a je nutné o toto požádat zítra ráno znovu. Potřebujeme nové naplnění duchovním bohatstvím Boha. 2K 4,16 říká: „*vnitřní člověk se obnovuje den ode dne.*“ Myslím si, že je naprosto jasné, že slova Bible jsou navzájem v úplném souladu. Je vždy pro nás stále důležité, abychom věnovali pozornost všem místům a pak zkoumali, jak jsou navzájem v souladu. Pokud jde o naši tělesnou stravu, slovo Boží dokonce říká: „*Kdo nechce pracovat (ne nezaměstnaný, ale neochotný*

pracovat), ten nemá také ani jíst.“ 2Te 3,10 K tomu nám podává naše kniha Víra a Skutky následující vysvětlení: „Stejně pravidlo platí pro naši duchovní výživu. Chce-li někdo mít chléb věčného života, ať vynaloží všechno úsilí na jeho získání.“ FW 49

Mohlo by dojít k tomu, že ranní pobožnost je pro tebe námahou? Uvažuj nad tím, že získáš. Co mi může přinést ranní pobožnost? Tento tichý čas je nejdůležitější částí dne pro Ježíšova následovníka. Pokud strávíš každý den určitý čas s Bohem, pak zjistíš, že tvé myšlení a život zažije pozitivní změnu. Pán Ježíš nám pro toto dal velké zaslíbení u ev. Matouše 6,33: *„Ale hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“* Jiný překlad říká: *...“a on vám dá všechno, co potřebujete.“*

Ano, co nám může přinést ranní pobožnost?

- Slovo Boží se stane pro tebe významné
- Tvůj modlitební život se stane živější a cílevědomější
- Získáš vyšší cíle pro svůj život
- V těžkých časech budeš mít bezpečný a stabilní základ
- Ježíš Kristus se ti stane známější a milejší
- Bude tě provázet celým dnem a pomůže ti zvládnout tvé úkoly

(Užitečné pro začátek ranní pobožnosti jsou tipy v Andreasově dopise č. 15: „Číst Bibli se ziskem – Jak?“)

Ježíš nás chce v tomto životě vybavit silou, radostí ze života, svou přítomností, chce z nás udělat požehnané a šťastné lidi.

Pán Ježíš říká: „Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ Jak se to dělá?

Proto Pán Ježíš říká v Ev. Jana 15,4: *„Zůstaňte ve mně a já ve vás.“* Sestra E. G. White podává k tomu vysvětlení v knize Touha věků, které mi velice pomohlo. Z jejího vysvětlení jsem jasně pochopil, co to znamená **zůstávat v Kristu**, jak se to děje: Ona říká: **„Zůstávat v Kristu znamená stále přijímat ducha Kristova, znamená bezvýhradně odevzdat život službě Kristově.“** (DA 676-7) Jde o to, abychom denně prosili ve víře

o Ducha svatého a také se každé ráno odevzdali Pánu se vším, co jsme a co máme.

Toto vzájemné spojení je božským řešením pro trvalý, šťastný a silný život a je zároveň cestou k životnímu štěstí. Proč? Pán Ježíš ještě k tomu dodává: „Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás, a radost vaše byla plná.“ (Jan 15,11)

Těmito oběma kroky – neustálým přijímáním Kristova Ducha a bezvýhradným odevzdáním se žije Kristus v nás, a to je cesta k dokonalé radosti. Ko 1,27 mluví o bohatství slavného tajemství: „Kristus ve vás.“

Rozhodující je, abychom se denně zasvěcovali Bohu, a sice se vším, co jsme a co máme a že navíc denně ve víře – nejlépe s odvoláním na zaslíbení - prosili o naplnění Duchem svatým a jej přijímali.

JEŠTĚ JEDNOU: PROČ JEŽÍŠ SESLAL DUCHA SVATÉHO?

Chceme se ještě jednou vrátit k tomu, proč Ježíš seslal Ducha svatého. Ve 2K 4,16 je napsána důležitá věta, přímo zákon: „Tak se vnitřní člověk **obnovuje den ode dne.**“

Čím se děje den za dnem tato naše vnitřní obnova? Podle ep. Efezským 3,16.17.19 se děje prostřednictvím Ducha svatého:

...aby vám dal, podle bohatství slávy své, moci **posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku**, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce,...abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.

Z toho vyplývá:

1. Zpravidla je nutné se denně modlit o nové naplnění Duchem svatým.
2. On nám dá podle bohatství jeho slávy moc pro našeho vnitřního člověka Boží moc – to je nadpřirozená moc.

3. Tím žije Kristus v nás. „Kristus ve vás, ta naděje slávy“. Ko 1,27
4. Tím je Boží láska dána do našich srdcí.
5. A to je ta cesta k životu „do veškeré plnosti Boží“ (viz ev. Jana 10,10; Ko 2,10)
Na začátku jsme zjistili, že Duch svatý přišel na tuto zem jako Zástupce Ježíše Krista a má tento úkol až do opětného Ježíšova příchodu a On chce Ježíše oslavit. On nám chce Ježíše vyvýšit a přitáhnout nás k Němu.

To je mimo jiné způsobeno skutečností, že Ježíš nám skrze Ducha svatého dává život ve veškeré Boží plnosti. Ježíš říká v ev. Jana 10,10: „Já jsem přišel, aby život měly a hojně měly.“ K tomu dodává v epištole ke Kolos. 2,9.10: „Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplněni...“

Skrze Ducha svatého nám Bůh dává ovoce Ducha: „Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ Ga 5,22
Tím je náš charakter velmi pozitivně měněn. To je pro nás samotné velmi povzbudivý růst, pro naše manželství a rodinu, pro církev, povolání a sousedství.

Duch svatý chce Ježíše oslavit prostřednictvím změněných lidí. A naši bližní to uvidí. Ježíš říká: „Po tomť poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mítí lásku jedni k druhým.“ Ev. Jana 13,35

BOŽÍ CÍL

Ježíš nám chce dát šťastný, bohatý a naplněný život v tomto světě a věčný život ve slávě. Budeme ho mít, jestliže Kristus v nás bude bydlet skrze Ducha svatého. Proto je napsáno u Kolosenským 1,27b: „Kristus ve vás, ta naděje slávy.“

Je-li Ježíš v našem srdci, pak máme oprávněnou naději na Boží království. Když se s mým srdcem setká Ježíš, ten živý Ježíš, který přichází s nebeskými oblaky, pak budu zachráněn. ■

Helmut Haubeil: *Warum sandte Jesus den Heiligen Geist?*

Příloha Z ráje do ráje 2/2019